

MIÉRT JÓ MA DEBRECENI DIÁKNAK LENNI (2.)

Az Istennel való kapcsolatom, az életem során nagyon meghatározó volt. Már egészen kicsi koromban bibliai történeteket hallgattam a nagymamámtól. Majd a városunkban (mivel nem volt más lehetőség) állami intézményben kezdtem meg tanulmányaimat. Kisiskolás éveim során hittanszakkörbe jártam, és délutánonként a helyi lelkésszel beszélünk meg a gondolatainkat, volt, hogy itt próbáltunk a templomi ünnepi műsorra is.

Sajnos volt néhány osztálytársam, aki úgy gondolta, az, ha valaki hívő, és ezt bárhogy kifejezi, az ciki, ezért nehezen tudtam barátkozni a régi iskolámban.

Nyolcadik osztályban, amikor arra került sor, hogy középiskolát válasszak, a Református Kollégium az elsők közt jutott eszembe. A nyílt napon, az iskolába belépve, egyből éreztem, ahogy átjár a „refis” szellemiség. A szóbeli alkalmával, megerősítést kaptam afelől, hogy ez a gimnázium számomra a legmegfelelőbb.

Az első Kántus (Gáborjáni Szabó Kálmán freskója)

Az első nap még eléggé félttem, hogy mi fog rám várni. Azóta már rájöttem, hogy semmi okom nem volt az aggodalomra. Egy szerető, kedves, barátságos osztályba kerültem. Olyan emberek vettek körül, akiket mindig is szerettem volna. Hamar barátokra is leltem. Nagyon boldog voltam, mert előttem már nem kellett szégyellenem, hogy hiszek Istenben, sőt csak megerősítettek a hitemben. Szívesen beszélgettek velem bármiről, és akármilyen kérdéssel fordultam feléjük, mindig a lehető legkomolyabb és legőszintébb választ kaptam. Úgy érzem, olyan emberekre leltem, akikben bátran megbízhatok.

A kirándulások, főleg ilyen társasággal, rendkívül nagy hatással vannak rám. Teljesen egyensúlyban van ilyenkor a tanulás és a szórakozás. Remélem, még több ilyen eseményben lesz részem, ahol az örökre szóló élmények mellett tapasztalatokat és új ismereteket is szerzünk.

Sok támogatást kaptam és kapok az iskolától, és az emberektől. Ezek segítenek abban, hogy higgyek magamban, és elérjem a céljaimat.

Büszke vagyok rá, hogy ide járhatok, és olyan hagyományok ápolásának vagyok részese, amire nem sok más gimnáziumban van lehetőség. Szintén csak remélni tudom, hogy ezeket az értékeket meg tudom őrizni és továbbadni.

Amikor az iskolámra gondolok, azt hiszem, Isten megadta nekem, amire szükségem van, és nagyon hálás vagyok érte. Hálás vagyok az összes itt eltöltött percért, az emberekért, akiket megismerhettem, az áhítatokért, a tanórákért. Úgy érzem, gazdagabb lettem, lélekben is.

Tudom, ha az intézmény falai közül kikerülök, akkor sem kell félnem, mert azoknak a dolgoknak, amiket itt szereztem, hasznát tudom venni és egész életemben magammal fogom hordozni.

(jelszó: Kollégium)